

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

15 mai 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă și Vladimir Timofti,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 21 decembrie 2011, în cauza penală în privința lui

Grosu Serghei Pavel, născut la 27 august 1973, originar și domiciliat în s. Badicul Moldovenesc, r-l Cahul.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Examinat în prima instanță: 06.09.2010-16.12.2010*
2. *Examinat în instanța de apel: 14.01.2011-21.12.2011*
3. *Examinat în instanța de recurs: 09.04.2013-15.05.2013*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 16 decembrie 2010, Grosu S.P. a fost achitat de învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată Grosu N.I. a fost respinsă.

2. Grosu S.P., de către organele de urmărire penală a fost învinuit de faptul, că în toamna anului 2007, aflîndu-se pe imășul din apropierea s. Larga Nouă, r-l Cahul, avînd scopul sustragerii bunurilor altei persoane, pe ascuns a sustras 16 oi cu prețul fiecăreia de 1000 lei și un berbec la prețul de 1500 lei, care aparțineau lui Grosu N.I., cauzîndu-i un prejudiciu material considerabil în valoare totală de 17.500 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul Ana Țarălungă, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Grosu S.P. să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 an închisoare de tip semiînchis. În motivarea sa apelantul a invocat că instanța de fond: nu a dat o apreciere justă și legală declarațiilor martorilor Taragan V., Iuncu V. și Munteanu I.I.; a pus la baza sentinței de achitare faptul că martorul Taragan V. A comis o imixiune în activitatea avocatului; în timpul audierii inculpatului ilegal, fără careva încălcări, a eliminat din sală partea vătămată.

3.1 Sentința a fost contestată cu apel și de către partea vătămată Grosu N.I., care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Grosu S.P. să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, cu admiterea acțiunii civile, invocînd că instanța de

fond nu a luat în considerație declarațiile date la etapa urmăririi penale de către martorii Taragan Victor, Iuncu V., Taragan Viorica și Grosu A.

4. Prin decizia Curții de Apel Cahul din 21 decembrie 2011, au fost respinse apelurile declarate, și menținută sentința de achitare.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de către părți și just a făcut concluzia de achitare a inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motivul că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Instanța de apel a constatat că acuzatorul de stat a pus la baza învinuirii și a prezentat în ședința primei instanțe și în instanța de apel în calitate de probe: declarațiile părții vătămate Grosu N.I., martorilor Taragan Victor, Drangoi M., Taragan Viorica, Mocanu I., Dron V. și Grosu A, cererile lui Grosu N. adresate organului de poliție în luna iulie 2010 (f.d.3,4), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 25 iulie 2010 (f.d.10).

Instanța de apel însă critic a apreciat declarațiile martorului Taragan Victor, precum că în luna noiembrie 2007 el a tăiat 8 oi acasă la Grosu Serghei și ultimul i-a spus că oile sunt ale lui Grosu N.I., fiind găsite de el în pădure, or din declarațiile soției lui Taragan Victor - Taragan Viorica, din declarațiile inculpatului, din declarațiile părții vătămate Grosu Nicolae se constată că bănuie de furtul oilor lui Grosu N.I. la început a fost Taragan Victor, care era în relații bune cu inculpatul și în relații ostile cu partea vătămată Grosu N.I., iar când relațiile lui Taragan Victor cu Grosu Serghei au devenit ostile, Taragan Victor a declarat precum că Grosu Serghei ar fi comis furtul oilor lui Grosu Nicolae. Mai mult ca atât, instanța a menționat că, aceste declarații de acuzare ale lui Taragan Victor, în primul rând, nu se confirmă prin careva alte probe, prezentate instanțelor judecătorești, iar în al doilea rând, singure însăși aceste declarații nu confirmă învinuirea formulată de organul de urmărire penală inculpatului.

În așa mod, instanța a conchis că, învinuirea formulată inculpatului este bazată numai pe presupuneri, din care motiv întemeiat și legal instanța de fond 1-a achitat pe Grosu S.P. de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motivul că fapta nu a fost săvârșită de el.

Instanța de apel a menționat că, nu sunt întemeiate argumentele din apelul procurorului, precum că instanța de fond nu a analizat probele acuzării și nu a motivat respingerea lor, or în sentința atacată cu apel s-a descris detaliat aprecierea probelor prezentate de acuzatorul de stat, iar aprecierea acestor probe și temeinicia învinuirii formulate inculpatului, făcută de instanța de fond în sentința atacată, este convingătoare și coincide cu aprecierea probelor acuzării și temeinicia învinuirii de către instanța de apel.

În opinia instanței de apel, nu sunt întemeiate nici argumentele din apelul părții vătămate, precum că sunt probe destule care confirmă vinovăția lui Grosu S.P. de furtul oilor, or asupra acestor argumente instanța de apel s-a pronunțat la analiza probelor acuzării în cauză și la aprecierea motivelor invocate în apelul

procurorului. Totodată nu au suport legal argumentele precum că este necesar de a recupera din contul inculpatului prejudiciul material și moral, or inculpatul a fost achitat, iar în acest caz, conform prevederilor art.387 Cod de procedură penală, acțiunea civilă se respinge.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către procurorul, Dumitru Calendari, în care solicită casarea totală a acesteia, cu dispunerea rejudecării în instanța de apel. Criticile formulate de recurent privesc, în esență, temeiul de casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că instanța de apel nu s-a expus: asupra declarațiilor martorilor Taragan Victor, Taragan Viorica, Mocanu I., Grosu A., Drangoi M. și Mocanu I.; asupra declarațiilor inculpatului care nu sunt veridice și sunt puse la baza sentinței de achitare, asupra tuturor temeiurilor invocate în apel, asupra certificatului Primăriei și asupra imixiunii în activitatea de avocat.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Analizînd decizia instanței de apel, Colegiul penal atestă faptul că, această instanță corect a stabilit starea de fapt și de drept ce a dus la respingerea apelului procurorului. Astfel, starea de fapt și de drept apreciată de către instanțele de fond și apel concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, verificate și apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblul – din punct de vedere al coroborării lor.

Colegiul constată că instanța de apel just a evidențiat că, probele părții acuzării ce au fost puse la baza învinuirii și au fost prezentate în ședința instanței de fond și apel, adică declarațiile părții vătămate Grosu N.I., martorilor Taragan Victor, Drangoi M., Taragan Viorica, Mocanu I., Dron V. și Grosu A, cererile lui Grosu N.I. adresate organului de poliție în luna iulie 2010 și proces-verbal de cercetare la fața locului din 25 iulie 2010, nu confirmă faptul că anume inculpatul a sustras oile și nici un martor nu a arătat la circumstanțele săvîrșirii furtului. Mai mult, nici una din aceste probe în parte sau în ansamblu nu confirmă circumstanțele învinuirii formulate de organul de urmărire penală cu privire la locul săvîrșirii infracțiunii, scopul acțiunilor infracționale și individualizarea bunurilor.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel just a dat o apreciere critică declarațiilor martorului Taragan Victor, deoarece bazîndu-se pe declarațiile soției acestuia - Taragan Viorica, inculpatului și părții vătămate s-a constatat că în perioada cînd relațiile martorului Taragan Victor cu inculpatul erau bune, bănuیت de furtul oilor lui Grosu N.I. a fost Taragan Victor, iar cînd aceste relații au devenit ostile, Taragan Victor a declarat precum că inculpatul ar fi comis furtul, declarații care nu se confirmă prin alte probe.

Instanța de recurs consideră legală și întemeiată concluzia instanței de apel precum că, învinuirea formulată inculpatului este bazată numai pe presupuneri. Astfel, instanța de apel, conducîndu-se de principiul prevăzut de art. 8 alin. (3)

Cod de procedură penală, conform căruia toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, corect au fost interpretate în favoarea inculpatului, concluzionând că, în situația data urmează să fie aplicată situația cea mai favorabilă inculpatului, adică soluția de achitare a lui.

În acest aspect, Colegiul penal va statua și asupra respectării de către instanțe a prevederilor art. (1) alin. (3) Cod procedură penală, care, referindu-se la scopul procesului penal, stipulează că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sînt obligate să activeze în așa mod încît nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

În același context Colegiul reține, că atît prima instanță, cît și cea de apel, au dedus din actele cauzei soluția sa în conformitate cu prevederile art. 113 Cod penal, ce obligă instanța la „...determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvîrșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală”.

Colegiul constată că, acuzarea înaintată inculpatului a fost imprecisă, astfel pe cale de consecință instanțele de judecată corect au interpretat probatoriul administrat în cauză, iar în final, instanța de apel întemeiat a menținut concluziile privind achitarea de învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe motiv că fapta nu a fost săvîrșită de inculpat.

În recursul ordinar declarat de procuror, decizia recurată este criticată, prin prisma temeiului de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală. Analizînd cazul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul reține că o hotărîre judecătorească este supusă casării, în temeiul acestui punct cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Reieșind din textul recursului, procurorul a specificat temeiurile cînd: „instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”.

Însă Colegiul constată că, în cauză, instanța de apel, respectînd prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat. Astfel, lecturînd textul deciziei instanței de apel, aceasta a oferit răspunsuri la toate motivele apelului declarat și decizia adoptată cuprinde toate motivele pe care se întemeiază soluția, și anume s-a specificat că: „nu sunt întemeiate argumentele din apelul procurorului, precum că instanța de fond n-a analizat probele acuzării și n-a motivat respingerea lor, or în sentința atacată cu apel s-a descris detaliat aprecierea probelor prezentate de acuzatorul de stat, iar aprecierea acestor probe și temeiniciei învinuirii formulate inculpatului, făcută de instanța de fond în sentința atacată, este convingătoare și coincide cu aprecierea probelor acuzării și temeiniciei învinuirii de către instanța de apel”. În fapt, decizia instanței de apel

corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

În privința argumentului invocat de recurent privind neexpunerea asupra tuturor temeiurilor invocate în apel, Colegiul reiterează practica judiciară (cazul Ruiz Torija v. Spain, 09.12.1994), unde Curtea menționează că instanțele judecătorești naționale trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției. Totuși, instanțele judecătorești nu sunt obligate să ofere răspuns detaliat la fiecare argument și extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei. Motivele deciziei pot fi, de asemenea, deduse din circumstanțele cauzelor. În alt caz (Coroi v. RM, 15.03.2011), Curtea a specificat că, este adevărat că decizia Curții de Apel a fost foarte succintă și doar a menținut hotărârea primei instanțe. Totuși, având în vedere faptul că fondul cauzei a fost examinat în mod corespunzător de către prima instanță și că hotărârea acesteia este motivată suficient, precum și având în vedere natura motivelor invocate de reclamant în cererea sa de recurs, Curtea nu consideră că respingerea recursului fără o motivare detaliată constituie o violare a cerințelor articolului 6 § 1 al Convenției.

Sub acest aspect, Colegiul reține că dacă instanța de fond a dat răspunsuri detaliate la argumentele invocate în apel, care coincid cu cele invocate în recurs, și instanța de apel argumentarea dată o consideră justă și întemeiată, nu este obligatoriu ca instanța de apel să le repete este destul menținerea acestora, așa cum a efectuat instanța de apel în cazul supus judecării.

De asemenea, Colegiul consideră că deși instanța de apel a omis să se expună asupra argumentelor invocate privind certificatul primăriei și imixtiunii în activitatea avocatului, dar aceasta nu influențează esența soluției în cauză și ca urmare nu constituie o eroare gravă ce ar da temei de casare a sentinței de achitare.

În același context, Colegiul constată că argumentele invocate de recurent se referă la procedura de apreciere a probelor de către instanța de apel, însă aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, fie în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Față de considerentele ce preced, Colegiul penal nu constată prezența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul, în conformitate cu pct. 4) alin. (2) art. 432 Cod de procedură penală, conchide că temeiurile indicate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 431-432 CPP, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 21 decembrie 2011, în cauza penală în privința lui **Grosu Serghei Pavel**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 05 iunie 2013.

Președinte: (semnătură) Petru Ursache

Judecători: (semnătură) Nicolae Gordilă

(semnătură) Vladimir Timofti

Copia corespunde originalului

Judecător: Nicolae Gordilă